

Ла Мара — La Mara — псевдонимъ на Мария Липсиусъ — известна музикална писателка, род. 30 дек. 1837 въ Лайпцигъ, умр. 2 мартъ 1927 въ Шмьоленъ. Отъ многото нейни, великолепно написани трудове, особно ценни сж есетата (биографични) върху голѣмитъ герои на музикалната история, подъ името „Musikalische Studienköpfe“ въ 5 тома, нѣкои отъ които претърпѣли по нѣколко издания, после биографията на Бетховена, „Байройтскитѣ сценични изпълнения“ (1877), „Мисли на велики музиканти върху тѣхното изкуство“ (1873), „Чрезъ музиката въ служба на идеала“, „Класично и романтично изъ тоновия свѣтъ“ (1892), „Графиня Тереза Бруншвигъ“ (1892), „Графиня Тереза Бруншвигъ — Бетховеновата безсмъртна любима“ (1908) и др.

Ламбеле, Наполеонъ — Lambelet, Napoleon — гръцки компонистъ, род. 1862 въ Корфу, следъ като учи въ Неаполъ (при Скарано и Гонцалесъ), 1885 бива назначенъ професоръ въ Атинската консерватория, но скоро напуска това мѣсто — за да следва своя пжтъ на „странствуващъ музикантъ“, посещавайки: Египетъ, (като въ Александрия основава филхармонично дружество), Италия, Франция и Англия. Въ Лондонъ се задържа по продължително, като диригентъ на хора въ православната църква „Св. София“. Все въ Лондонъ Л. написва три голѣми литургии, една опера „Енела“, единъ мимически балетъ „Сънътъ на Пиеро“ и 4 оперети на английски текстове: „Принцъ Валентинъ“, „Преминаването на Венера“, „Ясмакъ“ и „Потъ-пури“. Л. обладава, една голѣма мелодическа изобретателност, която се разцвѣта и въ една цѣла редица пѣсни и романси. Безъ да се изявява въ тѣхъ нѣкава по значителна индивидуалност — творбитѣ на Л. стоятъ, въпрѣки известно италиянско влияние, подъ знака на едно непринудено вдѣхновение. Неговиятъ братъ **Георгиосъ Л.**, род. 1868, е компонистъ, чиито творби носятъ националенъ гръцки характеръ. Най-значителни отъ тѣхъ сж: симфоничнитѣ поеми „Праздникътъ“, „Елегия“ и „Химнъ на мира“.

Ламберъ, Люсиенъ — Lambert, Lucien — компонистъ, род. януар. 1861 въ Парижъ, ученикъ на Барберо, Дюбуа и Масне; за кантатата

си — „Окованиятъ Прометей“ получава 1883 премията „Росини“. Последвалитѣ нѣколко опери: „Броселианда“ — 4 акта, „Спахиятъ“ (премирана 1897 отъ града Парижъ), „Марсилиезата“, „Пентикоза“ (премирана при конкурса на музикалното издателство „Астрюжъ“) и др. сж имали значителенъ успѣхъ.

Ламберъ, Мишель — Lambert, Michel — виденъ французски гласовъ педагогъ и компонистъ отъ втората половина на XVII в., род. 1610 въ Вивонъ, умр. 1696 въ Парижъ, писалъ два тома арии и диалози.

Ламбийотъ, Луи — Lambillotte, Louis — компонистъ и голѣмъ познвачъ на Григориянското пѣние, род. 27 мартъ 1796 въ Лаамедъ Шарлеруа, умр. 22 февр. 1855 въ Вожираръ при Парижъ, компониралъ: меси, мотети, fugи за органъ и др. Изследванята му върху Григориянското пѣние сж изложени въ трудоветѣ — „Антифонария на Св. Григория (1851), „Ключъ на Григориянскитѣ мелодии“ (1851), „Естетика, теория и практика на Григориянското пѣние, възстановени споредъ древното учение и първични източници“ (1855). Освенъ това, издалъ единъ сборникъ отъ органични творби, подъ името „Музей на органиститѣ“ — 2 тома (1842—44).

Ламбрино, Телемахъ — Lambrino, Telemaque — превзходенъ пианистъ, род. 27 окт. 1878 въ Одеса (отъ гръцко потекло), училъ въ Одеското музикално училище, въ Мюнхенската академия за музика и при Тереза Каренъ, за кратко време учителъ въ Московската консерватория, отъ 1900 живѣе въ Лайпцигъ, водейки същевременно 1919—1925 класове въ Клиндвортъ-Шарвенковата консерватория въ Берлинъ. Концертиралъ съ голѣмъ успѣхъ въ цѣла Европа.

Ламентабиле, ит. lamentabile — жалбено, плачевно.

Ламентациони, лат. lamentationes, ит. lamentatione, lamentazione — жалбени пѣсни, иеремиади. Дума, съ която се означава третиятъ откъслекъ отъ пѣснитѣ — плачъ на Иеремия, които се пѣятъ презъ литургията въ последнитѣ три дена на страстната седмица въ католи-